

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/389/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221808
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412221808.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členiek senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanému: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 19. 02. 2015 č. k. 8C/854/2012-125, proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 19. 02. 2015 č. k. 8C/854/2012-122 a proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 04. 06. 2015 č. k. 8C/854/2012-155, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 19. 02. 2015 č. k. 8C/854/2012-122 p o t v r d z u j e .

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 04. 06. 2015 č. k. 8C/854/2012-155 p o t v r d z u j e .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 125 eur ako náhrady škody a sumy 440 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/1163/2008. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 41 ods. 1 a § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, t.j. v čase začatia exekučného konania (ďalej len „Exekučný poriadok“). Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že dňa 13. 11. 2008 (správne malo byť 03. 11. 2011) súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý doručil Okresnému súdu Nové Zámky (ďalej len „exekučný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému W., o vymoženie 794,66 eura s príslušenstvom, pričom exekučný súd dňa 15. 01. 2009 zamietol žiadosť o vydanie poverenia pre súdneho exekútora v časti o zaplatenie trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii vo výške 37,04 eura, ktoré uznesenie sa stalo právoplatným dňom 06. 03. 2009 a dňa 16. 01. 2009 vydal poverenie pre tohto súdneho exekútora. Za situácie, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, preto konštatoval, že k

vydaniu poverenia exekučným súdom došlo až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a teda k nedodržaniu lehoty podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Upriamil pozornosť na to, že pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musia byť splnené zákonné predpoklady, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, pričom všetky tieto predpoklady musia byť splnené súčasne. V tomto smere argumentoval, že samotné zistenie, že k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom došlo po uplynutí zákonnej lehoty, samo o sebe nezakladá zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., nakoľko žalobcu v konaní zaťažuje dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia uvedených zákonných predpokladov. Mal za to, že žalobca nepreukázal v tomto konaní ich splnenie a ním predkladané tvrdenia o vzniku škody vo výške 125 eur predstavujúce náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti označil za zavádzajúce. V tejto súvislosti uviedol, že vychádzajúc z elementárnej logiky veci žalobca ako právnická osoba, ktorej náplňou činnosti, ako je všeobecne známe, je práve vymáhanie pohľadávok, bezo sporu na zabezpečenie svojej bezporuchovej činnosti musí viesť databázu vymáhaných pohľadávok prostredníctvom informačného systému až do ich vymoženia, prípadne zániku iným spôsobom a to aj v dobe, keď exekútor poverený vykonaním exekúcie začal exekúciu vykonávať. Pracovné výkony zamestnancov v súvislosti so správou týchto pohľadávok, administratívnymi prácami, udržiavaním informačného systému, atď. preto nepredstavujú zmenšenie majetku žalobcu v čase nerozhodnutia o žiadosti exekútora. Navyše stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne a boli predmetom záujmu Európskej komisie a práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Je preto zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobca tvrdil, že v exekučnom konaní došlo i k zbytočným prietahom, i napriek zisteniu, že exekučný súd nevydal poverenie v zákonnej 15-dňovej lehote, nepovažoval túto jeho argumentáciu za dôvodnú. V tomto smere uviedol, že už rozsiahla rozhodovacia prax Ústavného súdu SR ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú 3 kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Tiež i na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní, pretože je potrebné skúmať aj objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol rozhodnúť v zákonnej lehote. Za situácie, že žalobca v pozícii oprávneného podával návrhy na vykonanie exekúcie v rádovo tisícoch obdobných vecí, už pri podávaní návrhu musel počítat s tým, že svojim správaním výrazne ovplyvní vytykanú dĺžku exekučného konania, a preto dospel k záveru, že v postupe exekučného súdu, ktorý rozhodol po 72 dňoch od doručenia žiadosti a nie v lehote viac ako 8 mesiacov, ako to zavádzajúco tvrdil žalobca, s ohľadom na okolnosti danej veci nevzhliadol zbytočné prietahy. Uzavrel preto, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v dôsledku čoho žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vytkol súdu nesprávne použitie nového ustanovenia § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z., nakoľko nie je možné interpretovať hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po založení zodpovednostného právneho vzťahu, čím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Namietal, že súd prvého stupňa vytvoril konštrukciu, podľa ktorej uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný nedôveryhodnosťou údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému

postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Taktiež uviedol, že ako dôkaz o vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a to v posudku určenej výške. Pokiaľ prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že nepreukázal, že by jeho postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom a jeho prílohami, ktoré predstavujú podrobný prehľad o ním vynaložených nákladoch. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že znalecký posudok dal vypracovať ešte 01. 03. 2013, s ohľadom na jeho zložitost' a dôkladnosť vypracovanie posudku trvalo viac ako rok, ktorú skutočnosť nevedel ovplyvniť. Mal tiež za to, že ide o zložitú odbornú otázku, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. V konaní tak preukázal splnenie všetkých zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody, a preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petítom. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti, atď. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávany za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. V neposlednom rade nesúhlasil s prvostupňovým súdom vyhodnotenou námietkou premlčania vznesenou odporcom z ním konkretizovaných dôvodov, pre ktoré k premlčaniu práva nedošlo. Poznamenal tiež, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu jeho návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke a to porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol prvostupňový súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie žalobcu proti rozsudku bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania je žaloba žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 125 eur z titulu náhrady škody a sumy 440 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 14Er/1163/2008. Nesprávny úradný postup žalobca vzhladol v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote a v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k vydaniu rozhodnutia došlo s omeškaním viac ako 8 mesiacov.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Úvodom je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) je zák. č. 514/2003 Z. z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné preťahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci vo svetle týchto záverov preto bolo potrebné posudzovať existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu uplatňovanú žalobcom v tomto konaní, čo učinil i súd prvého stupňa

a v tomto smere v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci. Niet totiž sporu o tom, ako to vyplýva z obsahu spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 14Er/1163/2008, že exekučnému súdu bola dňa 03. 11. 2008 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému W. A., o vymoženie 23.940 Sk (794,66 eura) s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. v Bratislave zo dňa 20. 05. 2008 sp. zn. SR 03570/08. Exekučný súd dňa 15. 01. 2009 zamietol žiadosť o vydanie poverenia pre súdneho exekútora v časti o zaplatenie trov právneho zastúpenia oprávneného v exekúcii vo výške 37,04 eura, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06. 03. 2009. Dňa 16. 01. 2009 exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora. Podľa žalobcu postup exekučného súdu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty a s takým časovým oneskorením (viac ako 8 mesiacov), ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prietahy v konaní. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si preto uplatnil náhradu škody predstavujúcu ním účelne vynaložené náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu. Tieto pozostávali zo sumy 70 eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40 eur na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15 eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, t.j. celkovo škoda predstavuje sumu 125 eur. Zároveň si žalobca uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 440 eur za bezdôvodnú nečinnosť exekučného súdu 8 mesiacov, keď márnym uplynutím tohto času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky a tiež došlo k vyvolaniu rizík a to k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolvencii povinného.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného do 01. 06. 2010, t.j. v čase začatia exekučného konania (ďalej len „Exekučný poriadok“) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

V zmysle § 41 ods. 2 EP, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu, okrem iného aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila (písm. c/), vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (písm. d/) a iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon (písm. i/).

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení je tak zrejmé, že na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekučný súd sa vzťahovala 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora, ktorá s ohľadom na zhora popísané skutkové zistenia v predmetnej exekučnej veci dodržaná nebola.

I napriek tomuto zisteniu, odvolací súd zastáva názor, že v sporom dotknutom exekučnom konaní neboli preukázané žalobcom avizované zbytočné prietahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety

Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií je významné, ako už bolo uvedené, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená exekučnému súdu dňa 03. 11. 2008 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zaväzujúci povinného na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy. V nadväznosti na tento exekučný titul exekučný súd viazaný ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, zvýrazňujúcim zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia ako výsledku náležitého preskúmania, okrem iného i exekučného titulu, dňa 15. 01. 2009 prioritne rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora v časti týkajúcej sa oprávneným uplatnených trov právneho zastúpenia v exekúcii vo výške 37,04 eura a až následne potom mohol vydať pre súdneho exekútora poverenie na vykonanie exekúcie. S ohľadom na okolnosti danej veci, na ktoré poukázal tiež súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí, tak v postupe exekučného súdu nemožno vzhliadnuť zbytočné prieťahy. Tento záver je súladný i s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02).

Samotné zistenie, že k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom došlo po uplynutí zákonnej lehoty, však ešte samo o sebe nezakladá zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Podľa zhora podaného výkladu odvolacieho súdu (a tiež i súdu prvého stupňa) musia byť totiž splnené i ďalšie 2 predpoklady a to vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a priama príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmom na preukázanie ktorých predpokladov zaťažuje dôkazné bremeno práve žalobcu. V danom prípade si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie týchto zákonných predpokladov. Ním predkladané tvrdenia o vzniku škody vo výške 125 eur, predstavujúce náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti, odvolací súd v zhode s prvostupňovým súdom považuje za zavádzajúce. V tomto smere sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, že vychádzajúc z elementárnej logiky veci totiž žalobca ako právnická osoba, ktorej náplňou činnosti, ako je všeobecne známe, je práve vymáhanie pohľadávok, bezo sporu na zabezpečenie svojej bezporuchovej činnosti musí viesť databázu vymáhaných pohľadávok prostredníctvom informačného systému až do ich vymoženia, prípadne zániku iným spôsobom a to aj v dobe, keď exekútor poverený vykonaním exekúcie začal exekúciu vykonávať. Pracovné výkony zamestnancov v súvislosti so správou týchto pohľadávok, administratívnymi prácami, udržiavaním informačného systému, atď. tak nepredstavujú zmenšenie majetku žalobcu v čase nerozhodnutia o žiadosti exekútora. Navyiac podľa obsahu exekučného spisu žalobca ako oprávnený v danom exekučnom konaní ani sťažnosť na prieťahy v konaní nepodal. Za danej situácie niet tak príčinnej súvislosti medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Rovnako tak i vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcu z ním predkladaných dôvodov, ktoré navyiac bez ponúknutia dôkazu o tom sú len v rovine teoretických úvah.

Záverom odvolací súd tiež konštatuje, že v konaní, ktorým malo dôjsť k odňatiu mu možnosti konať pred súdom, po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, vadu konania podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP nezistil a i ďalšie skutočnosti vytykané žalobcom v jeho odvolaní sú bez právneho významu, keď tvrdenia v súvislosti s vierohodnosťou údajov, znaleckým dokazovaním a premlčaním sa preskúmaného rozsudku vôbec netýkajú.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predmetom tohto odvolacieho konania je i uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 19. 02. 2015 č. k. 8C/854/2012-122, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa vedie medzi totožnými účastníkmi obdobné konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie a riešia sa v ňom otázky, ktoré majú zásadný význam aj pre rozhodnutie v tejto veci, pričom Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07. 10. 2013 podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnej otázke, považoval za nedôvodný. Zdôraznil, že žalobca v predmetnom konaní sa domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., teda náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010 sa riešia iné právne otázky na základe iného skutkového stavu, preto jeho výsledok nemôže ovplyvniť rozhodnutie v predmetnej veci.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Opodstatnenosť návrhu na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnych otázok žalobca videl v tom, že v danom konaní bude zodpovedaná otázka, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania, ktoré žalobca navrhuje prerušiť je náhrada škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom podklade, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Zodpovedanie správnosti postupu exekučného súdu Súdny dvorom EÚ bude mať význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci a s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Svoje tvrdenia argumentačne podporil poukazom na konania vedené pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 11C/355/2012, Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 19C/195/2012, Okresným súdom Pezinok sp. zn. 6C/259/2012, ktoré pristúpili k prerušeniu konania až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach. Mal za to, že vzhľadom ku skutočnosti, že v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 budú Súdny dvor predložené prejudiciálne otázky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie súdu o návrhu žalobcu, je daný dôvod v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach. Na základe uvedeného preto žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrhu na prerušenie konania vyhovie.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Prerušenie konania ako dočasné procesné rozhodnutie súdu prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Citované zákonné ustanovenie je vyjadrením dispozičnej zásady súdu prerušiť konanie v prípadoch prebiehajúceho iného konania, ktoré by mohlo dopomôcť k vyriešeniu otázky, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v danej veci a to až do doby jeho právoplatného skončenia. Pre rozhodovanie súdu o prerušení konania je preto významné, či výsledok iného sporu začatého na podnet účastníka konania môže relevantne ovplyvniť výsledok sporu a to toho, v ktorom konanie bolo prerušené.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že rozdiel od ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, ktoré taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie ods. 2 teda vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Jedným z dôvodov fakultatívneho prerušenia konania je dôvod uvedený v ustanovení § 109 ods. 2 písm. c) OSP, ktorý musia súdy vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl.

48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000).

Pokiaľ súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, učinil tak plne v súlade s platnou právnou úpravou, ktorej výklad podal vyššie odvolací súd. Svoje rozhodnutie i odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, jasne a zrozumiteľne, a preto odvolací súd stotožniac sa s odôvodnením využil postup podľa § 219 ods. 2 OSP a obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého prvostupňového rozhodnutia. V tomto smere len zvyrazňuje, že prejudiciálne otázky predložené Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 nemajú pre rozhodnutie súdu v danej veci zásadný význam, a preto nie je naplnená podmienka uvedená v § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

Na základe zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predmetom tohto odvolacieho konania je i uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 04. 06. 2015 č. k. 8C/854/2012-155, ktorým uložil žalobcovi povinnosť v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur a súdny poplatok vo výške 6 eur za vyhotovenie rovnopisu odvolania voči zamietnutiu žaloby a rovnopisu odvolania voči zamietnutiu prerušenia konania urobené elektronickými prostriedkami a podpísané zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis a rovnopisu tohto odvolania doručovaného žalovanému pripojenými príkazmi na úhradu s tým, že súdne poplatky sú vyrubené podľa položiek č. 7a a 20a Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch.

Aj toto uznesenie včas podaným odvolaním napadol žalobca a žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Napadnuté uznesenie označil za nepreskúmateľné pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. V tejto súvislosti poukázal na to, že prvostupňový súd len uviedol, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ktorá však určuje len poplatok za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i spoplatnenie ďalších úkonov vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. V tejto súvislosti poukázal i na dôvodovú správu k hlavnému návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch a to jej čl. II. bod 3, podľa ktorého žaloby sa budú spoplatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ako i odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu časti poslancov, ktorým došlo k zavedeniu spoplatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20 eur. Argumentoval, že v danom prípade podal proti rozsudku odvolanie a nie žalobu, a preto nemohol byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za jeho podanie, keďže súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Argumentačne svoje závery podoprel i rozsudkom NS SR z 29. 03. 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007. Tvrdil, že v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. mu bola uložená poplatková povinnosť, i keď ju nemal, keďže nie je jasne a jednoznačne stanovená týmto zákonom poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom použitie analógie legis v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy je vylúčené. Takéto konanie zo strany súdu označil za zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Navyše podľa ust. § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade konanie začalo pred 01. 10. 2012, a preto v súvislosti s podaným odvolaním je potrebné aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k) Zákona o súdnych poplatkoch od poplatku vecne oslobodené. Záverom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 2/2011 z 10. 08. 2011, ktorým Najvyšší súd vyslovil názor, že ak v čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody

spôsobenej nesprávnym úradným postupom vecne oslobodené od súdnych poplatkov, potom sa za žiadny procesný úkon v tomto konaní neplatí.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „Zákon o súdnych poplatkoch“) súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len „percentná sadzba“) alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7 písm. a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur.

Podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov citovaného zákona je súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis, a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona za každú stranu 0,10 eura najmenej 10 eur za podanie, ktoré je návrhom na začatie konania s prílohami, najmenej 3 eurá za ostatné podania s prílohami.

Úvodom je potrebné poznamenať, že do účinnosti novely Zákona o súdnych poplatkoch vykonanej zák. č. 621/2005 Z. z. boli podľa § 4 ods. 1 písm. c/ súdne konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od poplatku. Uvedená novela však od 01. 01. 2006 toto vecné oslobodenie vypustila, čo dôvodová správa odôvodnila reakciou na neúmerný nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Zároveň v Sadzobníku súdnych poplatkov v položke 7a bol zavedený nový paušálny poplatok za žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3.000,-Sk. Ďalšou novelou Zákona o súdnych poplatkoch vykonanou zák. č. 273/2007 Z. z. účinného od 01. 07. 2007 bolo ust. § 4 ods. 1 doplnené o písm. k/, ktorým bolo opätovne zavedené oslobodenie súdnych konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku zároveň s vypustením položky 7a zo Sadzobníka súdnych poplatkov. Posledná zmena v tomto smere bola uskutočnená zák. č. 286/2012 Z. z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 10. 2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkov za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20 eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. na súdoch. Znamená to potom, že po 01. 10. 2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu

verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto žalobcoví v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorý je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania. V tomto smere žalobcom predkladané úvahy, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i ďalšie úkony vo veci samej, akým je i odvolanie, odvolací súd nezdiera. V tejto súvislosti poznamenáva, že tieto nielenže sú rozporné s vyššie citovanou zákonnou úpravou, ale je ich potrebné hodnotiť ako tendenčné a účelové, keď zákonodarca nad akúkoľvek pochybnosť v Zákone o súdnych poplatkoch za poplatníka v odvolacom konaní označuje odvolateľa a ani poznámka k položke 7a v Sadzobníku súdnych poplatkov jeho poplatkovú povinnosť nevylučuje, resp. neurčuje iný režim (ako napr. poznámka k položke 13, spoločná poznámka k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16, poznámka k položke 9, atď.). I keď tvrdenie žalobcu o vylúčení analógie v poplatkových veciach je súladné s ustálenou judikatúrou a odvolací súd ho ani nespochybňuje, uložením poplatkovej povinnosti za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nedochádza tak k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a ani k použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku. Neobstojí ani poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 riešiaci právnu otázku, ktorá na daný prípad nedopadá.

Za situácie, že v prejednávanej veci ide o konanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom začaté na návrh žalobcu dňa 27. 09. 2012, t.j. pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. a že odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca prvýkrát dňa 13. 01. 2014 a následne dňa 20. 03. 2015, t.j. po jeho účinnosti, je potom potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti žalobcu ako odvolateľa i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Pri výklade tohto ustanovenia nemôže byť sporu o tom, že zmyslom tam uvedenej úpravy je vyňať niektoré úkony alebo konania z režimu spoplatňovania založeného zák. č. 286/2012 Z. z. Pre danú vec je preto určujúcim hľadiskom zaradenie úkonu, ktorý sa má spoplatniť pod niektorú z častí tejto zákonnej definície. Pri snahe o zodpovedanie tejto otázky si treba uvedomiť, že právna úprava súdnych poplatkov pracuje s legislatívnou skratkou „poplatkový úkon“, pod ktorú zahŕňa jednotlivé úkony alebo konania súdov vykonávané na návrh a tiež úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry. Pretože odvolanie je úkonom účastníka konania, je vylúčené, aby mohlo byť úkonom orgánu štátnej správy súdov alebo prokuratúry a rovnako tak nie je ani návrhom na vykonanie určitého úkonu súdom. Z charakteru odvolania vyplýva, že je návrhom na začatie osobitného konania a to konania odvolacieho. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou žalobcu za odvolanie je takto potom rozhodujúce, či odvolacie konanie bolo začaté do 30. 09. 2012. Preukázateľne v tomto prípade obe odvolacie konania začali podaním odvolania žalobcom dňa 13. 01. 2014 a 20. 03. 2015 a teda žalobcoví v súvislosti s podaním odvolania vznikla poplatková povinnosť. Preto správne súd prvého stupňa napadnutým uznesením vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20 eur v súlade s položkou 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Odvolací súd dodáva, že žalobca svoje odvolanie proti vyrubenému súdnemu poplatku 6 eur za vyhotovenie rovnopisu odvolania voči rozsudku a rovnopisu odvolania voči rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom a rovnopisu tohto odvolania vyrubeného podľa položky 20a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, vo svojom obsahu žiadnym spôsobom nezdôvodnil a nespochybnil.

Odvolací súd preskúmal predložený spis a s konštatovaním, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa a uzneseniu o zamietnutí prerušenia konania v predmetnej veci boli urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, ako aj bolo potrebné vyhotovenie ich rovnopisov, poukazujúc na vyššie citované zákonné ustanovenia a § 219 ods. 2 OSP vyvodzuje, že tento súdny poplatok bol vyrubený správne.

Reagujúc na námietku žalobcu uvádzanú v jeho odvolaní o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, odvolací súd len dodáva, že i keď súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je i riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, tomuto právu zodpovedá i odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj IV. ÚS 115/03). Podstatou súdneho rozhodnutia je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv a nie prepiaty formalizmus pri vyhotovení súdneho rozhodnutia. Hodnotiac preskúmané uznesenie súdu prvého stupňa vo svetle týchto záverov, odvolací súd považuje tvrdenie žalobcu o jeho nepreskúmateľnosti za nedôvodné. Predmetné rozhodnutie totiž obsahuje zákonom požadované náležitosti podľa § 169 ods. 1 OSP a to označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a vecí, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia. Z jeho odôvodnenia (bez ohľadu na to, že nie je obsiahnuté v oddelenej časti s výslovným uvedením nadpisu Odôvodnenie) tiež nad akúkoľvek pochybnosť plynie, že súdny poplatok bol žalobcovi vyrubený za odvolanie, v akej výške a podľa akého ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže žalovaný návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.